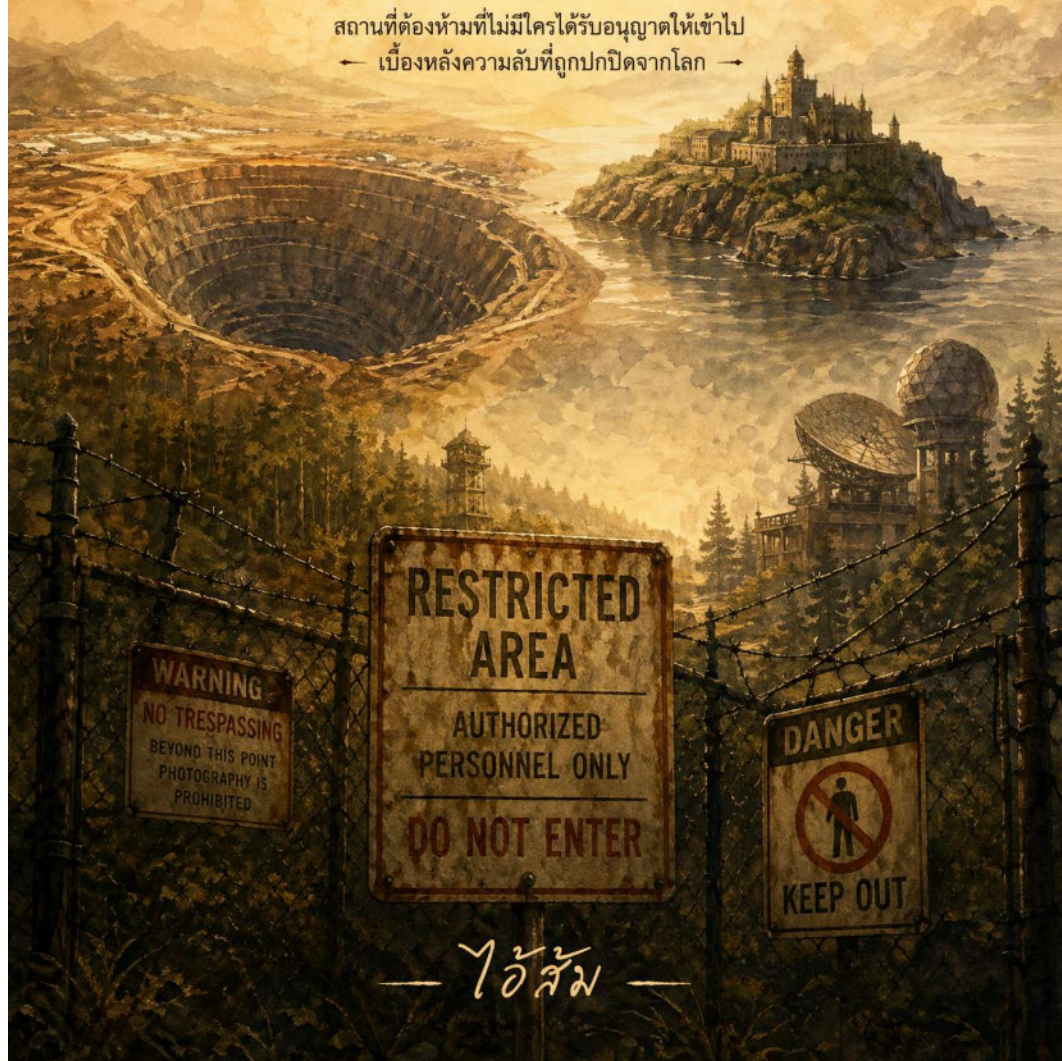

เขต หวงห้าม

สถานที่ต้องห้ามที่ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้เข้าไป
← เมืองหลังความลับที่ถูกปกปิดจากโลก →

— ๖๕๕ —

สารบัญ

บทนำ บทนำ โลกที่ถูกปิดตาย	4
บทที่ 1 เกาะนอร์ทเซนทิเนล	6
บทที่ 2 ฟูกุชิมะ เขตยกเว้นที่ยากจะหวนคืน	14
บทที่ 3 เกาะซูร์ตเซย์ ห้องทดลองลับของธรรมชาติ	22
บทที่ 4 พรหมแดนสีขาว	30
บทที่ 5 กำแพงอิรักคูเวต	38
บทที่ 6 เขตสงวนโปลิสเซีย	45
บทที่ 7 หมูเกาะไดโอมิด	53
บทที่ 8 รั้วพรหมแดนเชวตา	61
บทที่ 9 เซอร์โนบิลและพรีเพียต เมืองร้างที่ถูกแช่แข็งในอดีต	69
บทที่ 10 พื้นที่ปิดพรหมแดนฮ่องกง	77
บทที่ 11 เขตกันชนไซปรัส รอยแผลเป็นที่ยังไม่สมาน	84
บทที่ 12 เขตปลอดทหารเกาหลี	92
บทที่ 13 มอนต์เซอร์รัต ปอมเปอีแห่งยุคปัจจุบัน	100
บทที่ 14 เทือกเขาอูราลตะวันออก	108
บทที่ 15 โซน รุจ ดินแดนสีเลือด	115
บทที่ 16 พลังแห่งการฟื้นฟู	123
บทที่ 17 กฎหมายเหล็ก	131
บทที่ 18 มรดกสีดำ วิกฤตขยะนิวเคลียร์และสุขภาพ	138
บทที่ 19 การท่องเที่ยวบนเส้นด้าย	146
บทที่ 20 เขตกันชน	154

ไอ้ส้ม

เกี่ยวกับผู้เขียน : แมวส้มตัวหนึ่ง

ผลงาน : ค้นจากชื่อ "ไอ้ส้ม" ได้ใน
Online Book Store ที่ต่างๆ

ช่องทางติดต่อ : 9bemarkung@gmail.com

บทที่ 0 บทนำ โลกที่ถูกปิดตาย

คุณคิดว่าตัวเองรู้จักโลกใบนี้ดีแค่ไหน

เราอาศัยอยู่บนดาวเคราะห์ใบนี้มานับนาน เรียนรู้แผนที่ ท่องจำชื่อทวีป และเชื่อว่าเราได้สำรวจทุกซอกทุกมุมจนหมดสิ้นแล้ว แต่ความจริงอาจไม่ได้เป็นเช่นนั้น ยังมีสถานที่อีกมากมายบนโลกที่ถูกซ่อนเร้น ปิดตาย และห้ามไม่ให้ใครก้าวล่วงเข้าไป พื้นที่เหล่านี้ถูกเก็บงำไว้ใต้เงาของประวัติศาสตร์และกาลเวลา รอคอยให้เราตั้งคำถามว่าแท้จริงแล้วมีอะไรซ่อนอยู่เบื้องหลังกุญแจที่ถูกล็อกเหล่านั้น

พื้นที่หวงห้ามบนโลกใบนี้ไม่ได้ถูกปิดตายโดยบังเอิญ บางแห่งกลายเป็นเขตหวงห้ามเพราะโศกนาฏกรรมและความผิดพลาด ทั้งไว้เพียงเศษซากปรักหักพังและข้าวของเครื่องใช้ที่ถูกทิ้งร้าง ซึ่งกลายเป็นเหมือนหน้าประวัติศาสตร์ที่ถูกแช่แข็งไว้ เตือนใจให้เราเห็นถึงความเปราะบางของสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น

แต่ในความเงียบสงัดและรกร้างนั้น กลับมีความมหัศจรรย์ซ่อนอยู่ เมื่อปราศจากรอยเท้าและการรบกวนจากมนุษย์ ธรรมชาติก็เริ่มกระบวนการทวงคืนพื้นที่ รากไม้ซอนไซทะลุรอยร้าวของคอนกรีต เถาวัลย์ค้อยๆ กลืนกินตึกสูง สัตว์ป่าที่เคยหายไปก็กลับมาใช้ชีวิตอย่างอิสระเสรี ราวกับว่าโลกกำลังเยียวยาบาดแผลของตัวเอง สร้างระบบนิเวศใหม่ทั้งดงและลึกลับขึ้นมาแทนที่

การทำความเข้าใจพื้นที่เหล่านี้ จึงไม่ใช่แค่การมองดูความพิสดาร แต่เป็นการเรียนรู้อำนาจของธรรมชาติ และความจริงที่ว่าโลกนี้สามารถดำรงอยู่ได้โดยไม่ต้องมีพวกเรา

ดินแดนแห่งแรกที่เราคอยอยู่เบื้องหน้า ไม่ใช่พื้นที่ที่ถูกทำลายด้วยเทคโนโลยีหรือปนเปื้อนสารเคมี หากแต่เป็นเกาะเล็กๆ กลางมหาสมุทรที่ปฏิเสธโลกภายนอกมาตั้งแต่จุดเริ่มต้น เกาะที่ถูกโอบล้อมด้วยเกลียวคลื่น ป่าทึบ และความลึกลับ ที่ซึ่งกาลเวลาดูเหมือนจะหยุดนิ่ง และผู้คนบนนั้นพร้อมจะทำทุกวิถีทางเพื่อปกป้องบ้านของตนจากผู้บุกรุก ปราการด่านสุดท้ายที่ตัดขาดจากโลกภายนอกอย่างสิ้นเชิงกำลังซ่อนตัวอยู่หลังม่านหมอกแห่งนั้น

บทที่ 1 เกาะนอร์ทเซนต์เเนล

ปรากฏการณ์สุดท้ายของชนเผ่าที่ตัดขาดจากโลกภายนอกอย่างสิ้นเชิง

ท่ามกลางผืนน้ำสีเข้มของมหาสมุทรอินเดีย มีเกาะเล็กๆ แห่งหนึ่งซ่อนตัวอยู่ภายใต้เมฆครึ้มและเกลียวคลื่นที่ซัดสาด เกาะนอร์ทเซนต์เเนลดูเผินๆ เหมือนสวรรค์เขตร้อนที่มีหาดทรายสีขาวและป่าดิบอุดมสมบูรณ์ แต่ป้ายเตือนสีเหลืองซีดจางที่ปักตระหง่านอยู่กลางน้ำคือสัญญาณเตือนภัยที่ชัดเจนที่สุด ที่นี่ไม่ใช่สถานที่ท่องเที่ยว และไม่ใช้ดินแดนต้อนรับคนแปลกหน้า มันคือบ้านของชนเผ่าเซนต์เเนลีส กลุ่มคนสุดท้ายบนโลกที่ปฏิเสธการติดต่อกับอารยธรรมภายนอกอย่างสิ้นเชิง ใครก็ตามที่ล่วงล้ำเข้าไป อาจต้องจ่ายด้วยชีวิต

ลองจินตนาการถึงสถานที่แห่งหนึ่งบนโลกที่กาลเวลาหยุดนิ่งมานานนับหมื่นปี
เกาะนอร์ทเซินทิเนลในหมู่เกาะอันดามันคือดินแดนที่ถูกตัดขาดจากโลก
ภายนอกอย่างสิ้นเชิง ชนเผ่าเซินทิเนลส์ใช้ชีวิตอยู่ที่นี่โดยไม่รู้จักอินเทอร์เน็ต
ไฟฟ้า หรือแม้แต่การทำเกษตรกรรมสมัยใหม่ พวกเขายังคงดำรงชีพด้วย
การล่าสัตว์และหาของป่าเหมือนที่บรรพบุรุษเคยทำมาตั้งแต่ยุคโบราณ
ความโดดเดี่ยวอย่างสุดขั้วนี้ไม่ได้ส่งผลแค่วิถีชีวิต แต่ยังรวมถึงร่างกายของ
พวกเขาด้วย การที่ไม่ได้ติดต่อกับโลกภายนอกเลย ทำให้ระบบภูมิคุ้มกันของ
ชาวเซินทิเนลส์ไม่เคยรู้จักกับเชื้อไวรัสหรือแบคทีเรียธรรมดาๆ ที่พวกเราพบ
ติดตัวอยู่ทุกวัน โรคหวัดธรรมดาหรือไข้หวัดใหญ่ที่เรามองว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย
อาจกลายเป็นหายนะครั้งใหญ่สำหรับพวกเขา

•

"จะเกิดอะไรขึ้น หากความหวังดีจาก
คนแปลกหน้า คืออาวุธชีวภาพที่สามารถ
ทำลายล้างเผ่าพันธุ์ของพวกเขาได้ในพริบตา"

•

ด้วยความปรารถนาดีนี้เอง รัฐบาลอินเดียจึงประกาศให้เกาะแห่งนี้และน่านน้ำ
โดยรอบเป็นเขตหวงห้ามเด็ดขาด กฎหมายระบุชัดเจนว่าห้ามผู้ใดเข้าใกล้
ชายฝั่งในระยะห้าไมล์ทะเล กฎข้อนี้ไม่ได้มีไว้เพื่อปกป้องคนนอกจากการโจมตี
ด้วยอาวุธของชนเผ่าเพียงอย่างเดียว แต่เป้าหมายหลักคือการปกป้องชาวเซิน
ทิเนลส์จากพวกเรต่างหาก โลกสมัยใหม่ที่เต็มไปด้วยความก้าวหน้า
ทางการแพทย์ กลับกลายเป็นภัยคุกคามที่ร้ายแรงที่สุดสำหรับพวกเขา สำหรับ
ชนเผ่านี้ คนแปลกหน้าที่นำของขวัญหรือมิตรภาพมามอบให้ ก็ไม่ต่างอะไรกับ
ผู้นำพาความตายมาสู่เกาะ เกาะนอร์ทเซินทิเนลจึงยังคงเป็นป้อมปราการ
ทางธรรมชาติที่ตั้งตระหง่าน เพื่อปกป้องประวัติศาสตร์อันประหลาดของ
มนุษยชาติที่เราทำได้เพียงเฝ้ามองจากที่ไกลแสนไกลเท่านั้น

รัฐบาลอินเดียตระหนักถึงความเปราะบางของชนเผ่าเซนทิเนลส์ จึงได้กำหนดนโยบายคุ้มครองที่เข้มงวดที่สุดขึ้นมา เกษนอร์ทเซนทิเนลและน่านน้ำโดยรอบในรัศมีห้าไมล์ทะเลถูกประกาศให้เป็นเขตหวงห้ามเด็ดขาด กฎหมายนี้ไม่ได้มีไว้เพื่อกักขังพวกเขา แต่มีไว้เพื่อป้องกันไม่ให้โลกภายนอกเข้าไปทำลายวิถีชีวิตดั้งเดิมและนำพาเชื้อโรคที่มองไม่เห็นไปสู่พวกเขา

การบังคับใช้กฎหมายนี้เป็นไปอย่างจริงจัง กองทัพเรือและหน่วยยามฝั่งของอินเดียจะจัดเรือลาดตระเวนผลัดเปลี่ยนกันเฝ้าระวังตลอดเวลา เจ้าหน้าที่จะลอยลำอยู่ห่างๆ คอยใช้กล้องส่องทางไกลตรวจตราความเคลื่อนไหวรอบแนวเกาะ หากมีเรือประมงหรือเรือท่องเที่ยวของคนนอกหลงเข้ามาใกล้เขตหวงห้าม เจ้าหน้าที่จะส่งสัญญาณเตือนและเข้าสกัดกั้นทันที บรรยากาศบริเวณน่านน้ำนี้จึงเต็มไปด้วยความเงียบสงบที่แฝงไว้ด้วยความตึงเครียด ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้ก้าวล่วงข้ามเส้นแบ่งที่มองไม่เห็นนี้ไปได้ นโยบายปล่อยให้อยู่อย่างโดดเดี่ยววันนี้คือเกราะป้องกันเดียวที่ช่วยให้ชนเผ่าโบราณยังคงอยู่รอดมาได้จนถึงปัจจุบัน

เรือลาดตระเวนของหน่วยยามฝั่งอินเดียคอยเฝ้าระวังรอบแนวเขตหวงห้าม

ภัยคุกคามที่น่ากลัวที่สุดสำหรับชนเผ่าโดดเดี่ยวไม่ใช่คมหอกหรืออาวุธปืน แต่เป็นสิ่งที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า นั่นคือเชื้อโรคจากโลกภายนอก การสัมผัสกับคนเมืองเพียงครั้งเดียวอาจกลายเป็นจุดจบของเผ่าพันธุ์ที่ดำรงอยู่มานับพันปี

ภาวะพร่องภูมิคุ้มกันต่อโรคมัยใหม่

ชนเผ่าที่ตัดขาดจากโลกภายนอกไม่มีโอกาสพัฒนาภูมิคุ้มกันต่อโรคพื้นฐานที่คนทั่วไปคุ้นเคย โรคไข้หวัดใหญ่ โรคหัด หรือแม้แต่ไข้หวัดธรรมดาที่คนเมืองสามารถรักษาหายได้ในไม่กี่วัน กลับกลายเป็นมัจจุราชร้ายแรงสำหรับพวกเขา ร่างกายของชนเผ่าไม่เคยรู้จักหรือสร้างแอนติบอดีเพื่อต่อสู้กับเชื้อไวรัสและแบคทีเรียเหล่านี้ เมื่อเกิดการติดเชื้อ อาการจะลุกลามอย่างรวดเร็วและรุนแรงกว่าปกติหลายเท่า นำไปสู่ภาวะแทรกซ้อนที่ระบบทางเดินหายใจล้มเหลว

ประวัติศาสตร์มีบทเรียนที่เจ็บปวดมากมายเกี่ยวกับการสูญพันธุ์ของชนเผ่าพื้นเมืองอันเนื่องมาจากโรคระบาด เมื่อเชื้อโรคแพร่กระจายเข้าสู่ชุมชนที่ไร้ภูมิคุ้มกัน อัตราการเสียชีวิตอาจพุ่งสูงถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ภายในเวลาไม่กี่สัปดาห์ ผู้รอดชีวิตมักอ่อนแอเกินกว่าจะหาอาหารหรือดูแลกันเองได้ ทำให้โครงสร้างทางสังคมล่มสลายลงอย่างสิ้นเชิง ความเสี่ยงระดับวิกฤตนี้คือเหตุผลสำคัญที่สุดที่ทางกษัตริย์ต้องบังคับใช้กฎหมายห้ามเข้าพื้นที่อย่างเด็ดขาด เพื่อป้องกันไม่ให้ความอยากรู้อยากเห็นของคนนอกกลายเป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์โดยไม่เจตนา

อาวุธแห่งการปกป้อง

- หัวหอกหินแหลมคม ทำจากหินที่ฝนจนคมกริบ พร้อมเจาะทะลุผิวหนังของผู้บุกรุกทุกคนที่ล่วงล้ำเข้ามา
- เถาวัลย์มัดแน่น รอยมัดที่แน่นหนาแสดงถึงความตั้งใจและทักษะการประดิษฐ์อาวุธเพื่อเอาชีวิตรอด
- ก้านไม้เนื้อแข็ง เหลาจากไม้ป่าที่เหนียวและทนทาน น้ำหนักพอดีมือสำหรับการพุ่งหลาวด้วยความแม่นยำ
- ลูกธนูอาบพิษ ปลายศรอาจเคลือบด้วยยางไม้หรือพิษจากสัตว์ป่า เป็นสัญลักษณ์ของการป้องกันตัวขั้นเด็ดขาด ไม่ยอมจำนนต่อคนแปลกหน้า

SAMPLE VERSION

This is a sample version.

Only the first few pages are included.

Purchase the full version
to access all content.